

AGATHA CHRISTIE

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Listerdale Mystery

Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2016

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη, Μιχάλης Μακρόπουλος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1934. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Τα διηγήματα *Αγροικία Φιλομήλα*, *Το τραγούδι του εξάπενου*, *Ατύχημα* και *Η περιπέτεια του κυρίου Ίστυουντ* δημοσιεύτηκαν πρώτη φορά στα ελληνικά από τις Εκδόσεις Λυχνάρι, στη συλλογή *Μάρτυς κατηγορίας και άλλα διηγήματα*.
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3569-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3570-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη, Μιχάλης Μακρόπουλος

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαθητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μουσικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μουσικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	9
1. Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	11
2. Αγροικία Φιλομήλα	33
3. Το κορίτσι στο τρένο	60
4. Το τραγούδι του εξάπενου	84
5. Ο Έντουαρντ Ρόμπινσον γίνεται άντρας	106
6. Ατύχημα	125
7. Η Τζέιν ψάχνει για δουλειά	137
8. Μια καρποφόρα Κυριακή	162
9. Η περιπέτεια του κυρίου Ίσγουντ	174
10. Η χρυσή μπάλα	195
11. Το σμαράγδι του μαχαραγιά	209
12. Κύκνειο άσμα	230

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Μυστήριο του Λίστερντεϊλ περιλαμβάνει δώδεκα ιστορίες, που δημοσιεύτηκαν στο Grand Magazine και άλλα έντυπα από το 1924 ως το 1929. Η συλλογή εκδόθηκε το 1934 στο Ηνωμένο Βασίλειο, στη σειρά Collins Mystery από τον εκδοτικό οίκο William Collins and Sons. Είναι ένα από τα τρία βιβλία της Κρίστι που δεν εκδόθηκαν στη σειρά Crime Club του οίκου.

Στη συλλογή περιλαμβάνεται η ιστορία Αγροικία Φιλομήλα που μέχρι τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν το διήγημα της Κρίστι που είχε γνωρίσει τις περισσότερες διασκευές. Ανέβηκε στο θέατρο το 1936 με τον τίτλο Love from a Stranger και μεταφέρθηκε δύο φορές στο σινεμά, με τον ίδιο τίτλο (1937 και 1947), ενώ παίχτηκε δύο φορές στην αγγλική τηλεόραση, το 1937 και το 1948. Διασκευάστηκε τρεις φορές για το ραδιόφωνο στην Αμερική, το 1942, το 1943 (με τον Όρσον Γουέλς στον ρόλο του Τζέραλντ Μάρτιν) και το 1946. Το 1967 διασκευάστηκε επίσης για τη γερμανική τηλεόραση, ενώ το 2002 μια μοντέρνα διασκευή της ιστορίας παίχτηκε στο ραδιόφωνο του BBC 4.

Ακόμη τρία διηγήματα της συλλογής, Το κορίτσι στο τρένο, Η Τζέιν ψάχνει για δουλειά και Ο Έντουαρντ Ρόμπινσον γίνεται άντρας διασκευάστηκαν για την αγγλική τηλεοπτική σειρά δέκα επεισοδίων The Agatha Christie Hour το 1982, ενώ το διήγημα Κύκνειο άσμα διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο του BBC 4 το 2002.

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ πρόσθετε αριθμούς. Αναστέναξε μια δυο φορές και το χέρι της ανέβηκε διακριτικά στο πονεμένο της μέτωπο. Πάντοτε αντιπαθούσε την αριθμητική! Ήταν δυστύχημα που τον τελευταίο καιρό η ζωή της έμοιαζε να αποτελείται εξ ολοκλήρου από ένα συγκεκριμένο είδος πρόσθεσης, την αδιάκοπη άθροιση μικρών αναγκαίων εξόδων σε ένα σύνολο που πάντοτε την ξάφνιαζε και την ανησυχούσε.

Σίγουρα δεν έπρεπε να βγαίνει *τόσο!* Έλεγε ξανά τους αριθμούς. Είχε κάνει ένα μικρολαθάκι στις πένες, όμως κατά τ' άλλα οι αριθμοί ήταν σωστοί.

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ αναστέναξε και πάλι. Πλέον το κεφάλι της πήγαινε πραγματικά να σπάσει! Σήκωσε τα μάτια της καθώς άνοιξε η πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο η Μπάρμπαρα, η κόρη της. Η Μπάρμπαρα Σεντ Βίνσεντ ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι, είχε τα λεπτά χαρακτηριστικά της μητέρας της και το ίδιο περήφανο στήσιμο του κεφαλιού, όμως τα μάτια της δεν ήταν γαλανά παρά σκούρα, και το στόμα της ήταν διαφορετικό, ένα μουτρωμένο κόκκινο στόμα μα με τη δική του γοητεία.

«Αχ, μητέρα», φώναξε, «ακόμη κάνεις ταχυδακτυλουργικά μ' αυτούς τους φριχτούς παλιολογαριασμούς; Πέτα τους όλους στη φωτιά!»

«Πρέπει να ξέρουμε πού βρισκόμαστε», είπε η κυρία Σεντ Βίνσεντ αβέβαια.

Το κορίτσι ανασήκωσε τους ώμους του.

«Βρισκόμαστε εκεί όπου βρισκόμασταν πάντα», είπε ξερά. «Στριμωγμένοι όσο δεν πάει άλλο. Να υπολογίζουμε και την τελευταία δεκάρα, ως συνήθως».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ αναστέναξε.

«Μακάρι—» άρχισε να λέει, αλλά μετά σταμάτησε.

«Πρέπει να βρω κάτι να κάνω», είπε η Μπάρμπα με σφιγμένη φωνή. «Και μάλιστα γρήγορα. Στο κάτω κάτω, έχω παρακολουθήσει εκείνα τα μαθήματα στενογραφίας και γραφομηχανής. Όπως κι ένα εκατομμύριο άλλα κορίτσια, απ' ό,τι βλέπω! “Τι εμπειρία έχετε;” “Καμία, αλλά...” “Α, σας ευχαριστούμε, καλή σας μέρα. Θα σας ειδοποιήσουμε”. Όμως, δεν το κάνουν ποτέ! Πρέπει να βρω κάποια άλλη δουλειά... οποιαδήποτε».

«Όχι ακόμη, καλή μου», την παρακάλεσε η μητέρα της. «Περίμενε άλλο λίγο».

Η Μπάρμπα πήγε μέχρι το παράθυρο και στάθηκε εκεί κοιτώντας έξω με βλέμμα απλανές, χωρίς να δίνει καμία σημασία στα άθλια σπίτια απέναντί της.

«Μερικές φορές», είπε αργά, «λυπάμαι που η ξαδέλφη Έιμι με πήρε μαζί της στην Αίγυπτο πέρσι τον χειμώνα. Αχ, ξέρω πως τα πέρασα ωραία — τόσο ωραία ποτέ δεν είχα περάσει και, απ' ό,τι φαίνεται, ούτε πρόκειται να ξαναπεράσω στη ζωή μου. Πραγματικά *διασκέδασα* — διασκέδασα πολύ! Όμως, πόσο ενοχλητικό ήταν... να, που έπρεπε να επιστρέψω πάλι σ' αυτό».

Έκανε μια πλατιά χειρονομία με το χέρι της δείχνοντας το δωμάτιο. Η κυρία Σεντ Βίνσεντ ακολούθησε με το βλέμμα της το χέρι της κόρης της και μόρφασε. Το δωμάτιο ήταν ένα συνηθισμένο επιπλωμένο κατάλυμα με φτηνό νοίκι. Μια σκονισμένη ασιπίδιστρα, έπιπλα με φανταχτερή διακόσμηση, μια κακόγουστη ταπετσαρία τοίχου ξεθωριασμένη εδώ κι εκεί. Υπήρχαν σημάδια πως η προσωπικότητα των ενοικιαστών είχε παλέψει να καθυποτά-

ξει αυτή της σπιτονοικοκυράς· μια δυο καλές πορσελάνες, οι περισσότερες ραγισμένες και επιδιορθωμένες, έτσι που η αξία πώλησής τους ήταν μηδενική, ένα κέντημα ριγμένο στην πλάτη του καναπέ, ένα σκίτσο με τέμπερα ενός νεαρού κοριτσιού όπως θα το ζωγράφιζαν είκοσι χρόνια πριν· αρκετά, ώστε να μην τα παραβλέψει ακόμα και η κυρία Σεντ Βίνσεντ.

«Δε θα είχε σημασία», συνέχισε η Μπάρμπα, «αν ποτέ δε γνωρίζαμε κάτι άλλο. Όμως, το να σκέφτομαι το Άνστεϊς—»

Σταμάτησε απότομα, γιατί φοβόταν ποια θα 'ταν η αντίδρασή της έτσι κι άρχιζε να μιλάει για εκείνο το τόσο αγαπημένο σπίτι που ανήκε στην οικογένεια των Σεντ Βίνσεντ για αιώνες και που τώρα βρισκόταν στα χέρια ξένων.

«Αν τουλάχιστον ο πατέρας... δεν έκανε επισφαλείς επενδύσεις... και δε δανειζόταν—»

«Καλή μου», είπε η κυρία Σεντ Βίνσεντ, «ο πατέρας σου δεν ήταν ποτέ επιχειρηματίας, ό,τι κι αν εννοούμε με αυτή τη λέξη».

Ο τελεσίδικος τόνος της ήταν τόσο αξιοπρεπής, ώστε η Μπάρμπα την πλησίασε και αυθόρμητα της έδωσε ένα φιλί μουρμουρίζοντας: «Καημένη μου μαμά. Δε θα πω κουβέντα παραπάνω».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ ξανάπιασε την πένα της κι έσκυψε πάνω από το γραφείο της. Η Μπάρμπα επέστρεψε στο παράθυρο. Σε λίγο είπε: «Μητέρα, είχα νέα από τον Τζιμ Μάστερτον σήμερα το πρωί. Θέλει να έρθει να με δει».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ άφησε κάτω την πένα της και σήκωσε απότομα το κεφάλι της.

«Εδώ;» αναφώνησε.

«Ε, για την ώρα δεν μπορούμε να τον πάμε για δείπνο στο Ριτζ», είπε σαρκαστικά η Μπάρμπα.

Η μητέρα της έδειχνε στενοχωρημένη. Κοίταξε και πάλι γύρω της το δωμάτιο με γνήσια αποστροφή.

«Έχεις δίκιο», είπε η Μπάρμπα. «Είναι φριχτό μέρος. Η ευγενής πενιά! Τι ωραίο που ακούγεται – μια ασπρισμένη αγροικία στην εξοχή, φθαρμένα εμπορικό με όμορφο σχέδιο, βάζα με τρια-

ντάφυλλα, σερβίτσιο τσαγιού Κρόουν Ντέρμπι που το πλένεις μόνη σου. Έτσι είναι στα βιβλία. Στην πραγματική ζωή, όμως, μ' έναν γιο να ξεκινά τη σταδιοδρομία του από την κατώτερη υπαλληλική βαθμίδα, αυτό σημαίνει Λονδίνο. Ατημέλητες σπιτονοικοκυρές, βρόμικα παιδιά στις σκάλες, συγκάτοικοι που πάντοτε δείχνουν παρακατιανοί, μπακαλιάρος για πρωινό, που δεν είναι ακριβώς... και πάει λέγοντας».

«Μακάρι να—» άρχισε να λέει η κυρία Σεντ Βίνσεντ. «Όμως, πραγματικά, αρχίζω να φοβάμαι πως δεν μπορούμε πια να πληρώνουμε ούτε καν για τούτο το δωμάτιο».

«Αυτό σημαίνει —τι φρίκη!— πως εσύ κι εγώ θα πρέπει να έχουμε για κρεβατοκάμαρα το καθιστικό! Και μια ντουλάπα για τον Ρούπερτ. Κι όταν έρθει ο Τζιμ να μας επισκεφτεί θα τον δεχτώ σ' εκείνο το φριχτό δωμάτιο στο κάτω πάτωμα, με τις γριές καρακάξες τριγύρω να πλέκουν, να μας κοιτούν αδιάκριτα και να βήχουν μ' αυτόν τον απαίσιο βήχα τους, σαν να πνίγονται απ' το σάλιο τους!»

Ακολούθησε σιωπή.

«Μπάρμπα», είπε τελικά η κυρία Σεντ Βίνσεντ. «Μήπως... δηλαδή... θα...»

Σταμάτησε κοκκινίζοντας λιγάκι.

«Δε χρειάζεται να είσαι τόσο διακριτική, μητέρα», είπε η Μπάρμπα. «Κανείς δεν είναι στις μέρες μας. Αυτό που θέλεις να ρωτήσεις είναι αν θα παντρευτώ τον Τζιμ; Δε θα έλεγα όχι, αν μου το ζητούσε. Όμως, πολύ φοβάμαι ότι δε θα το κάνει».

«Αχ, καλή μου Μπάρμπα!»

«Εντάξει, αλλιώς είναι να με βλέπει εκεί έξω, με την ξαδέλφη Έμι, να συναναστρέφομαι (όπως λένε στις νουβέλες) την καλή κοινωνία. *Πραγματικά* του άρεσα. Τώρα θα έρθει εδώ και θα με δει μέσα σ' αυτό! Και είναι παράξενο πλάσμα, ξέρεις, λεπτολόγος και παλιομοδίτης. Νομίζω... νομίζω πως γι' αυτό μ' αρέσει. Μου θυμίζει το Άνστέις και το χωριό — όλα όσα είναι εκατό χρόνια πίσω, όμως τόσο... τόσο... αχ! Δεν ξέρω... τόσο ευωδιαστά. Σαν λεβάντα!»

Γέλασε, με κάποια ντροπή για τον ενθουσιασμό της. Η κυρία Σεντ Βίνσεντ μίλησε με ειλικρινή απλότητα.

«Θα μου άρεσε να παντρευτείς τον Τζιμ Μάστερτον», είπε. «Εί-
ναι... ένας από εμάς. Είναι πολύ ευκατάστατος, επίσης, όμως αυ-
τό δε με ενδιαφέρει τόσο».

«Ενδιαφέρει εμένα», είπε η Μπάρμπα. «Βαρέθηκα να εί-
μαι άφραγκη».

«Όμως, Μπάρμπα, δεν είναι...»

«Μόνο γι' αυτό; Όχι. Πραγματικά θέλω. Εγώ... αχ! Μπτέρα, δεν
μπορείς να καταλάβεις πως θέλω;»

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ έδειχνε δυστυχισμένη.

«Μακάρι να μπορούσα να σε δω στο περιβάλλον που σου αρ-
μόζει, καλή μου», είπε μελαγχολικά.

«Ω, τέλος πάντων!» είπε η Μπάρμπα. «Γιατί ν' ανησυχούμε;
Μπορούμε μια χαρά να προσπαθήσουμε να χαιρόμαστε με διά-
φορα πράγματα. Συγγνώμη που ήμουν τόσο γκρινιάρα. Χαμογέ-
λα, καλή μου».

Έγειρε πάνω από τη μπτέρα της, φίλησε ανάλαφρα το μέτωπό
της και βγήκε από το δωμάτιο. Η κυρία Σεντ Βίνσεντ, εγκαταλεί-
ποντας κάθε προσπάθεια με τα οικονομικά της, κάθισε στον άβο-
λο καναπέ. Σκέψεις κλωθογύριζαν στο μυαλό της, σαν σκίουρος
μέσα σε κλουβί.

*Ο καθένας μπορεί να λέει ό,τι θέλει, όμως η εμφάνιση πραγμα-
τικά αποθαρρύνει έναν άντρα. Όχι αργότερα – όχι αν ήταν αρραβω-
νισμένοι. Τότε θα ήξερε πόσο γλυκό και αξιαγάπητο κορίτσι είναι.
Όμως, για τους νεαρούς είναι τόσο εύκολο να επηρεάζονται από το
περιβάλλον τους. Ο Ρούπερτ, πάλι, είναι τόσο διαφορετικός απ' ό,τι
παλιότερα. Όχι πως θέλω τα παιδιά μου να παραμείνουν για πάντα
στο ίδιο σημείο. Καθόλου. Όμως, θα έφριπτα αν ο Ρούπερτ συνδεό-
ταν με εκείνο το φριχτό κορίτσι στο καπνοπωλείο. Το παραδέχομαι,
ίσως είναι ένα πραγματικά καλό κορίτσι. Όμως, δεν είναι της σει-
ράς μας. Είναι όλα τόσο δύσκολα. Καημένη, Μπαμπς. Ας μπορούσα
να κάνω κάτι – οτιδήποτε. Όμως, πού να βρω τα χρήματα; Πουλή-*

σαμε τα πάντα για να κάνει το ξεκίνημά του ο Ρούπερτ. Πραγματικά δεν έχουμε τα χρήματα γι' αυτό.

Για να μην τα σκέφτεται όλα αυτά, η κυρία Σεντ Βίνσεντ πήρε τη *Morning Post* και κοίταξε αδιάφορα τις αγγελίες στην πρώτη σελίδα. Τις περισσότερες τις ήξερε απ' έξω κι ανακατωτά. Άνθρωποι που ήθελαν κάποιο κεφάλαιο, άνθρωποι που είχαν ένα κεφάλαιο και ενδιαφέρονταν να το διαθέσουν μόνο με γραμμάτια, άνθρωποι που ήθελαν ν' αγοράσουν δόντια (η κυρία Σεντ Βίνσεντ πάντα αναρωτιόταν γιατί), άνθρωποι που ήθελαν να πουλήσουν γούνες και τουαλέτες και που ήταν αισιόδοξοι για την τιμή που θα έπιαναν.

Ξαφνικά, κάτι τράβηξε την προσοχή της. Διάβασε και ξαναδιάβασε τις τυπωμένες λέξεις.

«Μόνο για κυρίους και κυρίες. Μικρό σπίτι στο Γουέστμινστερ, εξαιρετικά επιπλωμένο, προσφέρεται σε όποιους πραγματικά ενδιαφέρονται γι' αυτό. Ενοίκιο υποτυπώδες. Όχι μεσίτες».

Μια πολύ συνηθισμένη αγγελία. Είχε διαβάσει ένα σωρό παρόμοιες ή, εντάξει, σχεδόν παρόμοιες. Υποτυπώδες ενοίκιο, εκεί ήταν η παγίδα.

Κι όμως, έτσι ανήσυχη και αγχωμένη καθώς ήταν να ξεφύγει από τις σκέψεις της, φόρεσε αμέσως το καπέλο της και πήρε ένα λεωφορείο που θα την πήγαινε στη διεύθυνση που έγραφε η αγγελία.

Αποδείχτηκε πως ήταν κάποιας εταιρείας κτηματομεσιτών. Όχι καμιά καινούργια πολύβουη εταιρεία – ένα μάλλον ετοιμόρροπο, παλιομοδίτικο μέρος. Με κάποια ντροπαλότητα έδειξε την αγγελία, που είχε σκίσει από την εφημερίδα, και ζήτησε περισσότερες λεπτομέρειες.

Ο ασπρομάλλης γερο-τζέντλεμαν που την είχε δεχτεί χάρησε συλλογισμένος το πιγούνι του.

«Τέλεια. Ναι, τέλεια, κυρία μου. Αυτό το σπίτι, το σπίτι που αναφέρεται στην αγγελία, είναι ο αριθμός 7 στη Σέβιοτ Πλέις. Θα θέλατε να το επισκεφτείτε;»

«Θα ήθελα πρώτα να μάθω το ενοίκιο», αποκρίθηκε η κυρία Σεντ Βίνσεντ.

«Α, το ενοίκιο. Το ακριβές ποσό δεν έχει καθοριστεί, όμως μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι είναι πραγματικά υποτυπώδες».

«Οι απόψεις για το ποιο είναι το πραγματικά υποτυπώδες μπορεί να ποικίλλουν», είπε η κυρία Σεντ Βίνσεντ.

Ο γερο-τζέντλεμαν άφησε να του ξεφύγει ένα γέλακι.

«Ναι, αυτό είναι ένα παλιό κόλπο – ένα παλιό κόλπο. Όμως, μπορείτε να βασιστείτε στον λόγο μου πως δεν ισχύει στην περίπτωση μας. Ίσως δύο ή τρεις γκινέες την εβδομάδα, όχι περισσότερο».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ αποφάσισε να το επισκεφτεί. Όχι, φυσικά, πως υπήρχε πραγματικά περίπτωση να της φτάνουν τα χρήματά της γι' αυτό το σπίτι, όμως στο κάτω κάτω μπορούσε απλώς να πάει να το *δει*. Θα πρέπει να είχε κάποιο μεγάλο μειονέκτημα για να το δίνουν σε τέτοια τιμή.

Όμως, η καρδιά της σκίρτησε λιγάκι σαν κοίταξε την πρόσοψη του αριθμού 7 στη Σέβιοτ Πλέις. Ήταν ένα υπέροχο σπίτι! Σε ρυθμό βασίλισσας Άννας και τέλεια διατηρημένο! Την πόρτα την άνοιξε ένας μπάτλερ, με γκρίζα μαλλιά και κοντές φαβορίτες, και με τη στοχαστική ηρεμία ενός αρχιεπισκόπου. Ενός καλόκαρδου αρχιεπισκόπου, σκέφτηκε η κυρία Σεντ Βίνσεντ.

Υποδέχτηκε τους επισκέπτες με καλосυνάτη διάθεση.

«Βεβαίως, κυρία. Θα σας δείξω το σπίτι. Είναι έτοιμο να κατοικηθεί».

Την οδήγησε ανοίγοντας πόρτες και παρουσιάζοντάς της τα δωμάτια.

«Το σαλονάκι, το λευκό γραφείο, από εδώ μια τουαλέτα, κυρία».

Ήταν τέλειο – ένα όνειρο. Τα έπιπλα ήταν όλα της ίδιας περιόδου με το σπίτι, το κάθε κομμάτι έφερε τα σημάδια του χρόνου, όμως ήταν καλογυαλισμένα με φροντίδα κι αγάπη. Τα φαρδιά χαλιά είχαν πανέμορφα, διακριτικά, παλαιικά χρώματα. Σε όλα τα δωμάτια υπήρχαν βάζα με φρέσκα λουλούδια. Το πίσω μέρος του

σπιτιού έβλεπε στο Γκριν Παρκ. Όλο το σπίτι εξέπεμπε μια γοητεία παλιάς εποχής.

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της κυρίας Σεντ Βίνσεντ που τα συγκράτησε με δυσκολία. Έτσι έμοιαζε και το Άνστεϊς – το Άνστεϊς...

Αναρωτήθηκε αν ο μπάτλερ είχε παρατηρήσει τη συγκίνησή της. Αν ναι, ήταν ένας εξαιρετικά εκπαιδευμένος υπηρέτης, γιατί δεν το έδειξε. Της άρεσαν αυτοί οι παλιοί υπηρέτες, κάποιος μπορούσε να νιώσει ασφαλής μαζί τους, ήρεμος. Ήταν σαν φίλοι.

«Είναι ένα όμορφο σπίτι», είπε απαλά. «Πανέμορφο. Χαίρομαι που το επισκέφτηκα».

«Το θέλετε μόνο για εσάς, κυρία;»

«Για μένα, τον γιο και την κόρη μου. Όμως, φοβάμαι πως—»

Σταμάτησε απότομα. Το ήθελε τόσο απεγνωσμένα – τόσο απεγνωσμένα.

Ενστικτωδώς ένιωσε ότι ο μπάτλερ την καταλάβαινε. Δεν την κοίταξε καθώς είπε μ' έναν αποστασιοποιημένο, απρόσωπο τόνο: «Τυχαίνει να γνωρίζω, κυρία, πως αυτό που ζητά κυρίως ο ιδιοκτήτης είναι ενοίκους ταιριαστούς με το σπίτι. Το ενοίκιο δεν τον ενδιαφέρει. Θέλει το σπίτι να ενοικιαστεί από κάποιον που να το νοιάζεται πραγματικά και να το εκτιμά».

«Εγώ θα το εκτιμούσα», είπε η κυρία Σεντ Βίνσεντ με χαμηλή φωνή.

Στράφηκε να φύγει.

«Σας ευχαριστώ που μου το δείξατε», είπε ευγενικά.

«Μην το συζητάτε, κυρία».

Καθώς εκείνη απομακρυνόταν στον δρόμο, ο μπάτλερ στεκόταν ασάλευτος και ευθυτενής στο κατώφλι. Η κυρία Σεντ Βίνσεντ συλλογίστηκε: *Κατάλαβε. Με λυπάται. Είναι από εκείνη την παλιά πάστα κι αυτός. Θα ήθελε να το πάρω εγώ – όχι κάποιος της εργατικής τάξης ή κανένας εργοστασιάρχης που φτιάχνει κουμπιά! Το είδος μας πεθαίνει, όμως στηρίζουμε ο ένας τον άλλο.*

Τελικά αποφάσισε να μην επιστρέψει στον μεσίτη. Ποιο το όφελος; Θα μπορούσε να αντέξει το ενοίκιο – όμως έπρεπε να λά-

βει υπόψη της και τους υπηρέτες. Ένα σπίτι σαν κι αυτό χρειαζόταν υπηρέτες.

Το επόμενο πρωινό ένα γράμμα βρισκόταν στον δίσκο της αλληλογραφίας της. Ήταν από το κτηματομεσιτικό. Της προσφερόταν η ενοικίαση του αριθμού 7 στη Σέβιот Πλέις, για έξι μήνες, προς δύο γκινέες την εβδομάδα, και ακολούθως έγραφε: «Υποθέτω πως έχετε λάβει υπόψη σας ότι οι υπηρέτες θα παραμείνουν, με έξοδα του ιδιοκτήτη. Είναι πραγματικά μια μοναδική προσφορά».

Ήταν. Είχε ξαφνιαστεί τόσο από το γράμμα, που το διάβασε μεγαλόφωνα. Ακολούθησε ομοβροντία ερωτήσεων κι εκείνη περιέγραψε τη χθεσινή της επίσκεψη.

«Μυστικοπαθή μανούλα», φώναξε η Μπάρμπα. «Είναι πραγματικά τόσο υπέροχο;»

Ο Ρούπερτ ξερόβηξε κι άρχισε να την ανακρίνει ενδελεχώς.

«Κάτι κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά. Κατά τη γνώμη μου είναι ύποπτο. Οπωσδήποτε ύποπτο».

«Όσο και τ' αυγό μου», είπε η Μπάρμπα ζαρώνοντας τη μύτη της. «Ουφ! Γιατί θα πρέπει να κρύβεται κάτι; Έτσι είσαι, Ρούπερτ, πάντοτε βγάζεις μυστήρια από το πουθενά. Αυτές οι απαίσιες αστυνομικές ιστορίες που διαβάζεις όλη την ώρα φταίνει!»

«Το ενοίκιο είναι γελοίο», είπε ο Ρούπερτ. «Στο Σίτι», πρόσθεσε με στόμφο, «κανείς μαθαίνει να μυρίζεται όλα τα παράξενα πράγματα. Σας το λέω, υπάρχει κάτι πολύ ύποπτο σ' αυτή την υπόθεση».

«Ανοησίες», είπε η Μπάρμπα. «Το σπίτι ανήκει σ' έναν άντρα με πολλά χρήματα, το αγαπάει και θέλει, όσο λείπει, να κατοικηθεί από αξιοπρεπείς ανθρώπους. Ή κάτι τέτοιο. Προφανώς τα λεφτά δεν είναι θέμα γι' αυτόν».

«Ποια είπες πως ήταν η διεύθυνση;» ρώτησε ο Ρούπερτ τη μητέρα του.

«Σέβιот Πλέις εφτά».

«Φιου!» Έσπρωξε πίσω την καρέκλα του. «Μα είναι συναρπαστικό. Αυτό ήταν το σπίτι απ' όπου εξαφανίστηκε ο λόρδος Λίστερντεϊλ».

«Είσαι σίγουρος;» ρώτησε η κυρία Σεντ Βίνσεντ αβέβαιη.

«Σιγουρότατος. Έχει ένα σωρό άλλα σπίτια σε όλο το Λονδίνο, όμως σ' αυτό ζούσε. Ένα απόγευμα έφυγε με τα πόδια, λέγοντας πως πάει στη λέσχη του, και κανείς δεν τον ξαναείδε έκτοτε. Λένε πως το έσκασε για την ανατολική Αφρική ή για κάποιο παρόμοιο μέρος, όμως κανείς δεν ξέρει γιατί. Σας το λέω, να δείτε που δολοφονήθηκε μέσα σ' εκείνο το σπίτι. Είπες πως υπήρχε πολλή ξυλεπένδυση;»

«Ν-ναι», είπε η κυρία Σεντ Βίνσεντ αχνά, «μα...»

Ο Ρούπερτ δεν της άφησε χρόνο να τελειώσει. Συνέχισε με έντονο ενθουσιασμό.

«Ξυλεπένδυση! Ορίστε! Σίγουρα υπάρχει κάπου κάποια κρυφή κρυψώνα. Το σώμα παραχώθηκε εκεί, κι εκεί παραμένει από τότε. Ίσως να το ταρίχευσαν πρώτα!»

«Ρούπερτ, καλέ μου, μη λες ανοησίες», είπε η μητέρα του.

«Μην είσαι εντελώς βλάκας», είπε η Μπάρμπα. «Πηγαίνεις εκείνη την οξυζεναρισμένη ξανθιά στο σινεμά περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε».

Ο Ρούπερτ σηκώθηκε με αξιοπρέπεια –όση αξιοπρέπεια επέτρεπε η ηλικία του στο ψηλόλιγνο και αδέξιο κορμί του– και πέταξε μια τελευταία ατάκα.

«Να το νοικιάσεις αυτό το σπίτι, μαμά. Κι εγώ θ' ανακαλύψω τη λύση του μυστηρίου. Να δείτε που θα το κάνω».

Και ο Ρούπερτ αποχώρησε βιαστικά, φοβούμενος μην αργήσει στο γραφείο.

Οι δύο γυναίκες κοιτάχτηκαν.

«Θα μπορούσαμε, μητέρα;» μουρμούρισε η Μπάρμπα με φωνή που έτρεμε. «Αχ, και να μπορούσαμε».

«Οι υπηρέτες», είπε λυπημένα η κυρία Σεντ Βίνσεντ, «θα τρώνε, ξέρεις. Δηλαδή, φυσικά, αυτό πρέπει να κάνουν – όμως αυτό είναι το μειονέκτημα. Κάποιος μπορεί τόσο εύκολα... να κόψει πράγματα... όταν έχει μόνο τον εαυτό του να σκεφτεί».

Κοίταξε με αξιολύπητο ύφος την Μπάρμπα και το κορίτσι συγκατένευσε.

«Πρέπει να το σκεφτούμε καλά», είπε η μητέρα.

Όμως, στην πραγματικότητα είχε ήδη πάρει την απόφασή της. Είχε δει τη σπίθα στα μάτια του κοριτσιού. Συλλογίστηκε: *Ο Τζιμ Μάστερτον πρέπει να τη δει στο κατάλληλο περιβάλλον. Αυτή είναι μια ευκαιρία – μια υπέροχη ευκαιρία. Δεν πρέπει να τη χάσω.*

Κάθισε κι έγραψε στους μεσίτες πως αποδέχεται την προσφορά τους.

«Κουέντιν, από πού ήρθαν οι κρίνοι; Πραγματικά, δεν μπορώ να αγοράζω ακριβά λουλούδια».

«Μας τους έστειλαν από το Κινγκς Σέβιот, κυρία. Έτσι συνηθίζεται να γίνεται πάντα εδώ».

Ο μπάτλερ αποσύρθηκε. Η κυρία Σεντ Βίνσεντ αναστέναξε ανακουφισμένη. Τι θα έκανε χωρίς τον Κουέντιν; Αυτός ο άνθρωπος έκανε τα πάντα να φαντάζουν τόσο εύκολα. Συλλογίστηκε: *Είναι πολύ καλό για να κρατήσει. Θα ξυπνήσω σύντομα, το ξέρω πως έτσι θα γίνει, και θ' ανακαλύψω πως τα πάντα ήταν ένα όνειρο. Είμαι τόσο ευτυχισμένη εδώ – πέρασαν ήδη δυο μήνες σαν αστραπή.*

Πραγματικά, η ζωή είχε γίνει απίστευτα ευχάριστη. Ο Κουέντιν, ο μπάτλερ, είχε αποδειχθεί ο απόλυτος κύριος του αριθμού 7 στη Σέβιот Πλέις. «Αφήστε τα όλα πάνω μου, κυρία», της είχε πει με σεβασμό, «και θα δείτε πως είναι το καλύτερο που μπορείτε να κάνετε».

Κάθε εβδομάδα της αγόραζε περιοδικά για το νοικοκυριό, σε απίστευτα χαμηλή συνολική τιμή. Υπήρχαν μόνο ακόμη δύο άτομα στο βοηθητικό προσωπικό, μια μαγείρισσα και μια υπηρέτρια. Είχαν ευχάριστους τρόπους και εκτελούσαν με αποτελεσματικότητα τα καθήκοντά τους, όμως αυτός που διοικούσε το σπίτι ήταν ο Κουέντιν. Μερικές φορές εμφανίζονταν στο τραπέζι κυνήγι και πουλερικά, κάνοντας την κυρία Σεντ Βίνσεντ ν' ανησυχεί. Όμως, ο Κουέντιν την καθησυχάζε. Ήταν σταλμένα από το αρχοντικό του λόρδου Λίστερντεϊλ στην επαρχία, το Κινγκς Σέβιот, ή από τα ιδιό-

κτητα βαλτοτόπια του, στο Γιόρκσιρ. «Έτσι συνηθίζεται να γίνεται πάντα εδώ, κυρία».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ αμφέβαλλε αν ο απών λόρδος Λίστερντεϊλ θα συμφωνούσε με τούτα τα λόγια. Είχε την υποψία ότι ο Κουέντιν σφετεριζόταν την εξουσία του κυρίου του. Ήταν φανερό πως τους είχε συμπαθήσει και πως στα μάτια του τίποτα δεν ήταν αρκετά καλό γι' αυτούς.

Με την περιέργειά της οξυμμένη από τη δήλωση του Ρούπερτ, η κυρία Σεντ Βίνσεντ είχε αναφερθεί διακριτικά στον λόρδο Λίστερντεϊλ την επόμενη φορά που συναντήθηκε με τον κτηματομέσιτη. Ο ασπρομάλλης γερο-τζέντλεμαν είχε ανταποκριθεί αμέσως.

Ναι, ο λόρδος Λίστερντεϊλ είχε πάει στην ανατολική Αφρική, και βρισκόταν εκεί τους τελευταίους δεκαοχτώ μήνες.

«Ο πελάτης μας είναι μάλλον εκκεντρικός άνθρωπος», της είχε πει χαμογελώντας πλατιά. «Άφησε το Λονδίνο με τον πιο απροσδόκητο τρόπο, όπως ίσως θυμάστε. Χωρίς να πει κουβέντα σε κανέναν. Οι εφημερίδες ασχολήθηκαν μ' αυτό. Έγινε μάλιστα και επιτόπια έρευνα από τη Σκότλαντ Γιαρντ. Ευτυχώς ο ίδιος ο λόρδος Λίστερντεϊλ μας έστειλε νέα του από την ανατολική Αφρική. Όριζε τον ξάδελφό του, τον συνταγματάρχη Κάρφαξ, δικηγόρο του. Αυτός είναι που διαχειρίζεται όλες τις υποθέσεις του λόρδου Λίστερντεϊλ. Ναι, είναι αρκετά εκκεντρικός, φοβάμαι. Πάντοτε του άρεσε να ταξιδεύει σε άγνωστα μέρη – είναι πολύ πιθανό να μη γυρίσει παρά έπειτα από χρόνια στην Αγγλία, παρόλο που τα έχει τα χρονάκια του».

«Σίγουρα δεν είναι τόσο γέρος», είπε η κυρία Σεντ Βίνσεντ καθώς θυμήθηκε ξαφνικά ένα ντόμπρο, γενειοφόρο πρόσωπο, όμοιο με ναύτη της Ελισαβετιανής εποχής, που είχε κάποτε δει σ' ένα περιοδικό με φωτογραφίες.

«Είναι μεσήλικος», είπε ο ασπρομάλλης τζέντλεμαν. «Πενήντα τριών χρόνων, σύμφωνα με το *Ντέμπερετ*, τον οδηγό της αγγλικής αριστοκρατίας».

Αυτή τη συνομιλία η κυρία Σεντ Βίνσεντ την επανέλαβε στον Ρούπερτ με την πρόθεση να επιπλήξει τον νεαρό τζέντλεμαν.

Εντούτοις, ο Ρούπερτ δεν αποθαρρύνθηκε.

«Εμένα μου φαίνεται πιο ύποπτο από ποτέ», της δήλωσε. «Ποιος είναι αυτός ο συνταγματάρχης Κάρφαξ; Το πιο πιθανό είναι, αν πάθει κάτι ο Λίστερντεϊλ, ο τίτλος να περάσει σ' αυτόν. Το γράμμα από την ανατολική Αφρική θα πρέπει να είναι μαϊμού. Σε τρία χρόνια, ή όσο χρειαστεί, αυτός ο Κάρφαξ θα ισχυριστεί πως ο ξάδελφός του είναι νεκρός και θα πάρει τον τίτλο. Στο μεταξύ, έχει όλη τη διαχείριση της ακίνητης περιουσίας του. Πολύ ύποπτο, θα έλεγα».

Είχε αξιοπρεπώς καταδεχτεί να εγκρίνει το σπίτι. Όταν δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει, έπιανε να χτυπάει ελαφρά την ξυλεπένδυση και να κάνει πολύπλοκες μετρήσεις για να ανακαλύψει την πιθανή θέση κάποιου μυστικού δωματίου, όμως σιγά σιγά το ενδιαφέρον του για το μυστήριο του λόρδου Λίστερντεϊλ ξεθύμανε. Επίσης, ξεθύμανε κι ο ενθουσιασμός του για την κόρη του καπνοπώλη. Η γενική ατμόσφαιρα επηρεάζει.

Η Μπάρμπαρα ήταν πολύ ικανοποιημένη με το οίκημα. Ο Τζιμ Μάστερτον είχε περάσει από το σπίτι κι ήταν πια συχνός επισκέπτης. Αυτός και η κυρία Σεντ Βίνσεντ τα πήγαιναν υπέροχα, και μια μέρα είπε κάτι στην Μπάρμπαρα που την ξάφνιασε.

«Αυτό το σπίτι είναι το τέλειο περιβάλλον για τη μητέρα σου, ξέρεις».

«Για τη μητέρα;»

«Ναι. Έγινε για εκείνη. Η μητέρα σου ανήκει εδώ, με έναν αξιοσημείωτο τρόπο. Ξέρεις, υπάρχει κάτι αλλόκοτο σ' ετούτο το σπίτι, κάτι παράξενο και στοιχειωμένο».

«Μην κάνεις σαν τον Ρούπερτ», τον παρακάλεσε η Μπάρμπαρα. «Είναι πεπεισμένος ότι εκείνος ο σατανικός συνταγματάρχης Κάρφαξ δολοφόνησε τον λόρδο Λίστερντεϊλ κι έκρυψε το πτώμα του κάτω από το πάτωμα».

Ο Μάστερτον γέλασε.

«Θαυμάζω τον αστυνομικό ζήλο του Ρούπερτ. Όχι, δεν εννοώ τίποτα τέτοιο. Όμως, υπάρχει κάτι στον αέρα, μια αίσθηση που δεν μπορεί κάποιος να την κατανοήσει απόλυτα».

Ζούσαν ήδη τρεις μήνες στο Σέβιοτ Πλέις, όταν η Μπάρμπαρα πήγε στη μητέρα της με το πρόσωπό της να ακτινοβολεί.

«Ο Τζιμ κι εγώ – αρραβωνιαστήκαμε. Ναι – χτες το βράδυ. Αχ, μητέρα. Όλα είναι λες κι ένα παραμύθι έγινε αληθινό».

«Αχ, καλή μου! Πόσο χαίρομαι – πόσο χαίρομαι!»

Μητέρα και κόρη αγκαλιάστηκαν σφικτά.

«Ξέρεις, ο Τζιμ σ' έχει ερωτευτεί όσο σχεδόν έχει ερωτευτεί κι εμένα», είπε στο τέλος η Μπάρμπαρα μ' ένα κατεργάρικο γέλιο.

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ αναψοκοκκίνισε με τρόπο που την έκανε πολύ όμορφη.

«Αλήθεια», επέμεινε το κορίτσι. «Πίστευες πως αυτό το σπίτι θα ήταν ένα πανέμορφο σκηνικό για μένα, αλλά στην πραγματικότητα είναι φτιαγμένο για σένα. Ο Ρούπερτ κι εγώ δεν ανήκουμε εδώ. Εσύ ανήκεις».

«Μη λες ανοησίες, καλή μου».

«Δεν είναι ανοησίες. Υπάρχει μια αίσθηση μαγεμένου κάστρου εδώ μέσα, μ' εσένα σαν μαγεμένη πριγκίπισσα και τον Κουέντιν σαν... σαν... αχ, σαν έναν καλοσυνάτο μάγο».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ γέλασε και συμφώνησε με το τελευταίο.

Ο Ρούπερτ δέχτηκε το νέο για τον αρραβώνα της αδελφής του πολύ ψύχραιμα.

«Το είχα μυριστεί», παρατήρησε στοχαστικά.

Αυτός και η μητέρα του δειπνούσαν οι δυο τους μόνοι· η Μπάρμπαρα είχε βγει με τον Τζιμ.

Ο Κουέντιν ακούμπησε το πόρτο μπροστά του και αποτραβήχτηκε αθόρυβα.

«Είναι παράξενο φρούτο», είπε ο Ρούπερτ δείχνοντας με το κεφάλι του προς την κλειστή πόρτα. «Έχει κάτι το αλλόκοτο πάνω του, ξέρεις, κάτι—»

«Όχι ύποπτο;» τον διέκοψε η κυρία Σεντ Βίνσεντ μ' ένα αχνό χαμόγελο.

«Μα, μητέρα, πώς ήξερες τι πήγαινα να πω;» ρώτησε σοβαρός ο Ρούπερτ.

«Είναι μια λέξη που σου αρέσει, καλέ μου. Πιστεύεις πως τα πάντα είναι ύποπτα. Υποθέτω πως σκέφτηκες ότι ο Κουέντιν ήταν εκείνος που ξεφορτώθηκε τον λόρδο Λίστερντεϊλ και τον έκρυψε κάτω από το πάτωμα;»

«Πίσω απ' την ξυλεπένδυση», τη διόρθωσε ο Ρούπερτ. «Πάντα τα μπερδεύεις λίγο τα πράγματα, μητέρα. Όχι, το έχω διερευνήσει. Ο Κουέντιν βρισκόταν στο Κινγκς Σέβιουτ εκείνο τον καιρό».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ τού χαμογέλασε καθώς σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε προς το σαλονάκι. Από διάφορες απόψεις ο Ρούπερτ ήταν ακόμη ανώριμος.

Εντούτοις, μια ξαφνική περιέργεια γεννήθηκε μέσα της για πρώτη φορά σχετικά με τους λόγους που ο λόρδος Λίστερντεϊλ είχε εγκαταλείψει την Αγγλία τόσο απροσδόκητα. Κάτι πρέπει να κρυβόταν από πίσω, κάτι που αιτιολογούσε αυτή την ξαφνική απόφαση. Ακόμα σκεφτόταν αυτό το θέμα, όταν μπήκε ο Κουέντιν με τον δίσκο του καφέ, και έτσι αυθόρμητα του είπε: «Ήσουν πολύ καιρό με τον λόρδο Λίστερντεϊλ, Κουέντιν. Σωστά;»

«Ναι, κυρία. Από τότε που ήμουν ένας νεαρός είκοσι ενός χρόνων. Αυτό ήταν όταν ζούσε ακόμα ο μακαρίτης ο γερο-λόρδος. Ξεκίνησα ως τρίτος ιπποκόμος».

«Θα πρέπει να γνωρίζεις πολύ καλά τον λόρδο Λίστερντεϊλ. Τι είδους άνθρωπος είναι;»

Ο μπάτλερ έστρεψε λιγάκι τον δίσκο, για να μπορεί η κυρία Σεντ Βίνσεντ να βάλει πιο εύκολα ζάχαρη, καθώς απαντούσε με επίπεδη φωνή: «Ο λόρδος Λίστερντεϊλ ήταν ένας πολύ εγωιστής τζέντλεμαν, μαντάμ· δε νοιαζόταν για τους άλλους».

Πήρε τον δίσκο και βγήκε από το δωμάτιο. Η κυρία Σεντ Βίνσεντ κάθισε με το φλιτζάνι του καφέ στο χέρι και με μια μπερδεμένη έκφραση στο πρόσωπό της. Κάτι στην κουβέντα τής είχε φανεί παράξενο, πέρα από αυτά που είχαν ειπωθεί. Το επόμενο λεπτό συνειδητοποίησε τι ήταν αυτό.

Ο Κουέντιν είχε χρησιμοποιήσει τη λέξη «ήταν», όχι «είναι». Όμως, τότε, θα πρέπει να σκεφτόταν – θα πρέπει να πίστευε... Σηκώθηκε. Είχε καταντήσει σαν τον Ρούπερτ! Όμως, μια πολύ συγκεκριμένη ανησυχία γεννήθηκε μέσα της. Αργότερα θεωρούσε πως οι πρώτες της υποψίες γεννήθηκαν εκείνη τη στιγμή.

Με την ευτυχία και το μέλλον της Μπάρμπαρα εξασφαλισμένα, είχε χρόνο να σκέφτεται τα δικά της και, παρά τη θέλησή της, οι σκέψεις της άρχισαν να περιστρέφονται γύρω από το μυστήριο του λόρδου Λίστερντεϊλ. Τι να είχε συμβεί πραγματικά; Ότι κι αν ήταν αυτό, ο Κουέντιν γνώριζε κάτι σχετικά. Τα λόγια του ήταν παράξενα «...Ένας πολύ εγωιστής τζέντλεμαν... δε νοιαζόταν για τους άλλους». Τι κρυβόταν από πίσω τους; Είχε μιλήσει όπως θα μιλούσε ίσως κάποιος δικαστής, αποστασιοποιημένα και αμερόληπτα.

Ήταν αναμειγμένος ο Κουέντιν στην εξαφάνιση του λόρδου Λίστερντεϊλ; Συμμετείχε στην όποια τραγωδία πιθανώς να είχε συμβεί; Στο κάτω κάτω, παρόλο που οι εικασίες του Ρούπερτ είχαν φανεί εκείνη τη στιγμή γελοίες, εκείνο το ένα και μοναδικό γράμμα με την εξουσιοδότηση, που είχε έρθει από την ανατολική Αφρική, ήταν... να, ήταν πρόσφορο για να γεννήσει υποψίες.

Όμως, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να προσδώσει καμία νότα κακίας στον Κουέντιν. Έλεγε από μέσα της, ξανά και ξανά, πως ήταν *καλός* – χρησιμοποιούσε αυτή τη λέξη με την ίδια απλότητα που θα τη χρησιμοποιούσε ένα παιδί. Ο Κουέντιν ήταν *καλός*. Όμως, γνώριζε κάτι!

Ποτέ ξανά δε μίλησε μαζί του για τον κύριό του. Το θέμα προφανώς είχε ξεχαστεί. Ο Ρούπερτ και η Μπάρμπαρα είχαν άλλα πράγματα να σκεφτούν, και δεν έγιναν περαιτέρω συζητήσεις.

Προς το τέλος του Αυγούστου, όμως, οι εικασίες της έγιναν βεβαιότητα. Ο Ρούπερτ είχε φύγει για ένα δεκαπενθήμερο διακοπές με κάποιον φίλο του που είχε μια μοτοσικλέτα και τροχόσπιτο. Θα ήταν περίπου δέκα μέρες μετά την αποχώρησή του, όταν η κυρία Σεντ Βίνσεντ ξαφνιασμένη τον είδε να ορμά μέσα στο δωμάτιο όπου εκείνη καθόταν κι έγραφε.

«Ρούπερτ!» αναφώνησε.

«Το ξέρω, μπτέρα. Δεν περίμενες να με δεις παρά έπειτα από τρεις μέρες. Όμως, κάτι συνέβη. Τον Άντερσον –τον φίλο μου, ξέρεις– δεν τον ενδιέφερε πού να πάει, έτσι του πρότεινα να ρίξουμε μια ματιά στο Κινγκς Σέβιοτ–»

«Στο Κινγκς Σέβιοτ; Μα γιατί–;»

«Ξέρεις πολύ καλά, μπτέρα, ότι από την αρχή θεωρούσα πως κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ. Λοιπόν, πήγα κι έριξα μια ματιά στο μέρος –είναι παρατημένο, ξέρεις– δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Όχι πως περίμενα να βρω οτιδήποτε, απλώς ήθελα να δω αν θα μυριζόμουν, όπως λέμε, κάτι».

Ναι, σκέφτηκε η κυρία Σεντ Βίνσεντ. Ο Ρούπερτ έμοιαζε τόσο με σκύλο αυτή τη στιγμή· να κάνει κύκλους κυνηγώντας κάτι αόριστο και ασαφές, οδηγημένος από το ένστικτό του, πολυάσχολος κι ευτυχισμένος.

«Και μόνο όταν πέρασα μέσα από ένα χωριό που βρίσκεται κάπου οχτώ εννιά μίλια παραπέρα, συνέβη – τον είδα, δηλαδή».

«Είδες ποιον;»

«Τον Κουέντιν – που έμπαινε σ’ ένα μικρό αγροτόσπιτο. Κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ, είπα μέσα μου, σταματήσαμε το λεωφορείο κι επέστρεψα πίσω. Χτύπησα την πόρτα και μου άνοιξε ο ίδιος, αυτοπροσώπως».

«Μα, δεν καταλαβαίνω. Ο Κουέντιν δεν έχει φύγει–»

«Θα έρθω και σ’ αυτό, μπτέρα. Αρκεί να με ακούς μόνο και να μη με διακόπτεις. Ήταν ο Κουέντιν και δεν ήταν ο Κουέντιν, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ».

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ ολοφάνερα δεν καταλάβαινε, έτσι ο γιος της αποσαφήνισε τα πράγματα.

«Εντάξει, ήταν ο Κουέντιν, όμως δεν ήταν ο δικός μας Κουέντιν. Ήταν ο πραγματικός άνθρωπος».

«Ρούπερτ!»

«Άκου. Κι εγώ ξαφνιάστηκα στην αρχή και είπα: “Είσαι ο Κουέντιν, σωστά;” κι ο φιλαράκος μας είπε: “Σωστά, κύριε. Αυτό είναι

τ' όνομά μου. Τι μπορώ να κάνω για σας;» Και τότε είδα πως δεν ήταν ο δικός μας, παρόλο που ήταν φτυστός αυτός, και στη φωνή και στα πάντα. Του έκανα μερικές ερωτήσεις κι όλα βγήκαν στο φως. Ο παλιόφιλος δεν είχε ιδέα πως συνέβαινε κάτι μυστήριο. Ναι, ήταν ο μπάτλερ του λόρδου Λίστερντεϊλ, αλλά είχε βγει στη σύνταξη και του είχαν δώσει αυτό το αγροτόσπιτο την εποχή ακριβώς που ο λόρδος Λίστερντεϊλ υποτίθεται πως είχε φύγει για την Αφρική. Βλέπεις πού μας οδηγεί αυτό. Αυτός ο άνθρωπος είναι ένας απατεώνας – υποδύεται τον Κουέντιν για δικούς του λόγους. Η θεωρία μου είναι πως ήρθε στην πόλη εκείνο το απόγευμα, κάνοντας πως ήταν ο μπάτλερ του Κινγκς Σέβιοτ, βρέθηκε κατ' ιδίαν με τον λόρδο Λίστερντεϊλ, τον σκότωσε κι έκρυψε το πτώμα του πίσω απ' την ξυλεπένδυση. Το σπίτι είναι παλιό, σίγουρα θα υπάρχει κάποια κρυφή κόγχη—»

«Αχ, μην ξαναρχίσουμε τα ίδια», τον διέκοψε αγριεμένη η κυρία Σεντ Βίνσεντ. «Δεν το αντέχω. Γιατί ο Κουέντιν να —αυτό θέλω να μάθω— γιατί; Αν έκανε κάτι τέτοιο —που δεν το πιστεύω ούτε στιγμή, σ' το λέω— ποιος ήταν ο λόγος για όλα αυτά;»

«Έχεις δίκιο», είπε ο Ρούπερτ. «Το κίνητρο — αυτό είναι σημαντικό. Τώρα, ρώτησα κι έμαθα. Ο λόρδος Λίστερντεϊλ είχε μεγάλη ακίνητη περιουσία. Τις τελευταίες μέρες ανακάλυψα πως ουσιαστικά το καθένα απ' αυτά τα σπίτια του έχουν νοικιαστεί τους τελευταίους δεκαοχτώ μήνες σε ανθρώπους σαν κι εμάς, μ' ένα υποτυπώδες ενοίκιο — και με την προϋπόθεση πως οι υπηρέτες θα παραμείνουν στις θέσεις τους. Και σε κάθε περίπτωση ο Κουέντιν αυτοπροσώπως —ο άντρας που αυτοαποκαλείται Κουέντιν, δηλαδή— ήταν εκεί για κάποιο διάστημα ως μπάτλερ. Αυτό δείχνει ότι κάτι —κοσμήματα ή έγγραφα— είναι κρυμμένο σε κάποιο από τα σπίτια του λόρδου Λίστερντεϊλ, και η συμμορία δεν ξέρει σε ποιο. Υποθέτω πως υπάρχει μια συμμορία, όμως, φυσικά, αυτός ο τύπος, ο Κουέντιν, μπορεί να δρα μόνος του. Υπάρχει ένα—»

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ τον διέκοψε αποφασιστικά: «Ρούπερτ! Για ένα λεπτό σταμάτα να μιλάς. Μου προκαλείς ζαλάδα. Πάντως, αυτά που λες είναι ανοησίες — για συμμορίες και κρυμμένα έγγραφα».

«Υπάρχει κι άλλη θεωρία», παραδέχτηκε ο Ρούπερτ. «Αυτός ο Κουέντιν μπορεί να είναι κάποιος που του έχει κάνει κακό ο λόρδος Λίστερντεϊλ. Ο πραγματικός μπάτλερ μού είπε για μια ιστορία σχετικά μ' έναν άντρα ονόματι Σάμιουελ Λόου – ήταν βοηθός κηπουρού, κι είχε το ίδιο ύψος και την ίδια φτιαξιά με τον Κουέντιν. Αυτός κρατούσε κακία στον Λίστερντεϊλ—»

Η κυρία Σεντ Βίνσεντ είπε: «Δε νοιαζόταν για τους άλλους». Οι λέξεις ξαναγύρισαν στο μυαλό της όπως είχαν ειπωθεί, με τρόπο απαθή και μετρημένο. Ακατάλληλες λέξεις, αν όμως έκρυβαν κάτι από πίσω;

Έτσι βυθισμένη στις σκέψεις της, μόλις που άκουγε τον Ρούπερτ. Ο γιος της της πέταξε μια βιαστική δικαιολογία, που εκείνη δεν την κατάλαβε, και βγήκε με φούρια από το δωμάτιο.

Μετά συνήλθε. Πού είχε πάει ο Ρούπερτ; Τι σκόπευε να κάνει; Δεν είχε ακούσει τα τελευταία του λόγια. Ίσως πήγαινε να ειδοποιήσει την αστυνομία. Σ' αυτή την περίπτωση...

Σηκώθηκε απότομα και χτύπησε το κουδούνι. Με τη συνηθισμένη του ετοιμότητα, ο Κουέντιν ανταποκρίθηκε αμέσως.

«Χτυπήσατε κυρία;»

«Ναι. Μπερ, σε παρακαλώ, και κλείσε την πόρτα».

Ο μπάτλερ υπάκουσε και η κυρία Σεντ Βίνσεντ στάθηκε σιωπηλή για ένα λεπτό, παρατηρώντας τον σοβαρά.

Σκέφτηκε: *Ήταν ευγενικός μαζί μου – μόνο εγώ ξέρω πόσο. Τα παιδιά δε θα καταλάβαιναν. Αυτή η παράξενη ιστορία του Ρούπερτ μπορεί να είναι απλώς ανοησίες – από την άλλη, μπορεί... μπορεί να κρύβεται κάτι σ' αυτή. Γιατί να κρίνουμε; Δεν μπορούμε να ξέρουμε. Το δίκαιο και το άδικο σε όλα αυτά, εννοώ... και θα έβαζα στοίχημα τη ζωή μου –ναι, θα την έβαζα– πως ο Κουέντιν είναι καλός άνθρωπος.*

Με ξαναμμένο πρόσωπο και τρέμοντας, είπε: «Κουέντιν, ο κύριος Ρούπερτ μόλις επέστρεψε. Είχε πάει στο Κινγκς Σέβιουτ – σ' ένα χωριό εκεί κοντά—»

Σταμάτησε βλέποντας το ξάφνιασμά του, που δεν κατάφερε να το κρύψει.

«Συνάντησε... κάποιον», συνέχισε με προσεκτική φωνή.

Συλλογίστηκε: *Ορίστε – τον προειδοποίησα. Τουλάχιστον, τώρα έχει τον νου του.*

Έπειτα από εκείνο το πρώτο σύντομο ξάφνιασμα, ο Κουέντιν ξαναπήρε την ατάραχη στάση του, όμως τα μάτια του έμειναν καρφωμένα στο πρόσωπό της, παρατηρητικά και διαπεραστικά, με μια έκφραση που εκείνη δεν είχε ξαναδεί. Για πρώτη φορά, ήταν τα μάτια ενός άντρα κι όχι ενός υπηρέτη.

Δίστασε για ένα λεπτό και μετά είπε με φωνή επίσης ελαφρώς αλλαγμένη: «Γιατί μου το λέτε αυτό, κυρία Σεντ Βίνσεντ;»

Πριν προλάβει εκείνη ν' απαντήσει, η πόρτα άνοιξε διάπλατα και ο Ρούπερτ όρμησε μες στο δωμάτιο. Μαζί του ήταν κι ένας καθωσπρέπει μεσόκοπος άντρας, με κοντές φαβορίτες και αέρα καλόκαρδου αρχιεπισκόπου. *Ο Κουέντιν!*

«Ορίστε», είπε ο Ρούπερτ. «Ο πραγματικός Κουέντιν. Τον είχα έξω και περίμενε στο ταξί. Τώρα, Κουέντιν, κοίταξε αυτόν τον άντρα και πες μου – είναι ο Σάμιουελ Λόου;»

Για τον Ρούπερτ ήταν μια στιγμή θριάμβου. Όμως, ήταν πολύ σύντομη, σχεδόν αμέσως μυρίστηκε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Γιατί, ενώ ο πραγματικός Κουέντιν έδειχνε αμήχανος και σαστισμένος, ο δεύτερος Κουέντιν χαμογελούσε μ' ένα πλατύ χαμόγελο, διασκεδάζοντας απροκάλυπτα.

Χτύπησε τον μουδιασμένο σωσία του στην πλάτη.

«Εντάξει, Κουέντιν. Υποθέτω πως κάποια στιγμή τα πράγματα θα έβγαιναν στο φως. Μπορείς να τους πεις ποιος είμαι;»

Ο καθωσπρέπει άγνωστος σγκώθηκε.

«Αυτός, κύριε», ανακοίνωσε με επιτιμητικό τόνο, «είναι ο κύριός μου, ο λόρδος Λίστερντεϊλ».

Την επόμενη στιγμή συνέβησαν πολλά πράγματα. Πρώτον, η απόλυτη συντριβή του γεμάτου αυτοπεποίθηση Ρούπερτ. Πριν καταλάβει καλά καλά τι συνέβαινε, με το στόμα του ακόμα να χάσκει

από το σοκ της αποκάλυψης, βρέθηκε να οδηγείται μαλακά προς την πόρτα, ενώ μια φιλική φωνή που ήταν, αλλά και δεν ήταν, οικεία τού έλεγε στ' αυτί: «Όλα είναι μια χαρά, αγόρι μου. Δεν έγινε καμία ζημιά. Όμως, θέλω να πω δυο πράγματα με τη μητέρα σου. Έκανες πολύ καλή δουλειά, έτσι που με ξετρύπωσες».

Βρέθηκε έξω, στο πλατύσκαλο, κοιτάζοντας την κλειστή πόρτα. Ο πραγματικός Κουέντιν στεκόταν δίπλα του, ενώ μια σειρά ευγενικών εξηγήσεων ξεπηδούσε από τα χείλη του. Μέσα στο δωμάτιο ο λόρδος Λίστερντεϊλ στεκόταν απέναντι στην κυρία Σεντ Βίνσεντ.

«Επιτρέψτε μου να σας εξηγήσω – αν μπορώ! Όλη μου τη ζωή ήμουν φιλοτομαριστής – αυτό το συνειδητοποίησα μια μέρα, στο σπίτι μου. Σκέφτηκα να δοκιμάσω έτσι για αλλαγή να γίνω λίγο αλτρουιστής και, τέτοιος βλάκας που ήμουν, άρχισα φανταστικά τη σταδιοδρομία μου. Θα γινόμουν συνδρομητής σε λογής λογής πράγματα, όμως ένιωσα την ανάγκη να κάνω κάτι – να, κάτι *προσωπικό*. Ανέκαθεν λυπόμουν αυτή την κοινωνική τάξη που δεν μπορεί να ικετεύσει, που πρέπει να υποφέρει σιωπηρά – την κακόμοιρη την αριστοκρατία. Έχω ένα σωρό σπίτια δικά μου. Είχα την ιδέα να νοικιάζω αυτά τα σπίτια σε ανθρώπους που – να, τα χρειάζονται και μπορούν να τα εκτιμήσουν. Νεαρά ζευγάρια που τώρα χτίζουν τη ζωή τους, χήρες με γιους και θυγατέρες που κάνουν τα πρώτα τους βήματα στον κόσμο. Ο Κουέντιν είναι για μένα κάτι περισσότερο από μπάτλερ· είναι φίλος. Με τη συγκατάθεση και τη βοήθειά του δανείστηκα την προσωπικότητά του. Πάντοτε είχα ταλέντο στην υποκριτική. Η ιδέα μού ήρθε πηγαίνοντας ένα βράδυ από το σπίτι στη λέσχη, και τράβηξα γραμμή για τον Κουέντιν, να τη συζητήσουμε. Όταν ανακάλυψα ότι είχε γίνει κάποια φασαρία με την εξαφάνισή μου, κανόνισα να έρθει ένα γράμμα από την ανατολική Αφρική. Σ' αυτό το γράμμα έδινα αναλυτικές οδηγίες στον ξάδελφό μου Μορίς Κάρφαξ. Και – να, αυτό είναι, μέσες άκρες».

Σταμάτησε κάπως αδέξια, ρίχνοντας μια ικετευτική ματιά στην κυρία Σεντ Βίνσεντ. Εκείνη στάθηκε άκαμπτη και τον κοίταξε κατάντα.

«Ήταν ένα ευγενικό σχέδιο», είπε. «Ένα πολύ ασυνήθιστο σχέδιο, που σας τιμά. Είμαι... ευγνώμων. Όμως, φυσικά, καταλαβαίνετε πως δεν μπορούμε να μείνουμε, έτσι δεν είναι;»

«Το περίμενα αυτό», της είπε. «Η περηφάνια σας δε σας επιτρέπει να δεχτείτε ό,τι μάλλον θεωρείτε “φιλανθρωπία”».

«Μα, αυτό δεν είναι;» τον ρώτησε με σταθερή φωνή.

«Όχι», της απάντησε. «Γιατί σας ζητώ κάτι ως ανταπόδοση».

«Κάτι;»

«Τα πάντα». Η φωνή του αντήχησε, η φωνή κάποιου που ήταν συνηθισμένος να επιβάλλεται.

«Όταν ήμουν είκοσι τριών χρόνων», συνέχισε, «παντρεύτηκα το κορίτσι που αγαπούσα. Πέθανε έναν χρόνο αργότερα. Από τότε νιώθω πολύ μόνος. Έχω ευχηθεί ολόψυχα να μπορούσα να βρω μια γυναίκα – τη γυναίκα των ονείρων μου...»

«Εγώ είμαι αυτή;» τον ρώτησε χαμηλόφωνα. «Είμαι τόσο μεγάλη... τόσο “ξεθωριασμένη”».

Εκείνος γέλασε.

«Μεγάλη; Εσείς είστε νεότερη κι από τα δυο σας παιδιά. Όμως, αν το θέτετε έτσι, εγώ είμαι ο ηλικιωμένος».

Ωστόσο, ήταν η δική της σειρά να γελάσει. Ένα απαλό και χαρούμενο, κελαρυστό γέλιο.

«Εσείς; Εσείς είστε ακόμη αγόρι. Ένα αγόρι που του αρέσει να μασκαρεύεται».

Άπλωσε τα χέρια της κι εκείνος τα έκλεισε μες στα δικά του.

Ένας δολοφόνος σπάνια ικανοποιείται μ' ένα και μόνο έγκλημα.

Ένας λόρδος που εξαφανίζεται μυστηριωδώς... μια νιόπαντρη γυναίκα που φοβάται τον πρώην αγαπημένο της... μια παράξενη συνάντηση σ' ένα τρένο... μια αλλόκοτη δολοφονία όπου αναζητείται ο ένοχος... ένας άντρας που αλλάζει συμπεριφορά... μια πραγματικά πανούργα γυναίκα... ένα κολιέ κρυμμένο σ' ένα καλάθι με κεράσια... μια νέα γυναίκα που παριστάνει τη δούκισσα... μια σύλληψη για φόνο ενός συγγραφέα ιστοριών μυστηρίου... μια εντυπωσιακή πρόταση γάμου... το σμαράγδι ενός μαχαραγιά... μια σοπράνο που μισεί θανάσιμα έναν βαρύτονο...

Δώδεκα αριστοτεχνικές ιστορίες μυστηρίου, ανάμεσά τους και η *Αγροικία Φιλομήλα*, που υπήρξε για χρόνια το διήγημα της Κρίστι με τις περισσότερες διασκευές. Δώδεκα αινίγματα για δυνατούς λύτες, με την υπογραφή της απόλυτης βασίλισσας του αστυνομικού μυθιστορήματος.

AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23852

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ